

*ПАМ'ЯТАЄМО,
ШАНУЄМО,
ПИШАЄМОСЯ...*

ПЛОХОЙ
Михайл Максимович
Лейтенант авіації
Гріданн орденів
Родився 1923 года
Героїчна людина при
виконанні боевого завдання
по вивезенню озброєння
із Києва. Обстріляний
німецько-фашистських
захватчиков
8 апреля 1944 года
очень слаба героик, пабшич б
за свободу и независимости
наш родины! [М. Стельмак]

От трудящихся
Ленинского района

ПАМ'ЯТАЄМО, ШАНУЄМО, ПИЩАЄМОСЯ...

**Плохій
Михайло Максимович**

У квітні далекого 1944 проходили запеклі бої за звільнення Одеси від німецько-фашистських загарбників. 9 квітня на березі моря, три жінки, мешканки будинку № 94 по Московській вулиці, збираючи дрова, виявила тіло лейтенанта авіації Михайла Максимовича Плохого. Жінки повідомили про трагічну загибель льотчика керівництву району та його рідним. Поховали М. Плохого в центрі Ленінського району - в сквері на Ярмарковій площі. Жителі Пересипу зібрали кошти для зведення пам'ятника герою. На урочистому відкритті були присутні бойові товариші героя - льотчика, його рідні.

З тих пір учні школи, під керівництвом Шор Софії Давидівни зібрали інформацію про славне життя героя - льотчика. Вони вели переписку з учнями школи, в якій навчався Михайло Плохой.

Спілкувалися учні нашої школи і з колишніми однополчанами героя - льотчиками 40-го Авіаційного полку, які згадували, що лейтенант Полохой був вимогливим і суворим командиром, справжнім снайпером бомбометання, здійснив 56 бойових вильотів. За успішне виконання завдань був нагороджений орденом Червоного Прапора, Червоної Зірки та Олександра Невського. А під час коротких годин відпочинку - веселун, балакун, чудово грав на баяні і співав.

Рідні героя приїжджали на його могилу. Учні школи розшукали племінника Плохой Михайла Олександровича, названого на честь героїчного дядька. Михайло Олександрович Плохой частий гість школи, приїжджає на зустрічі вже зі своїми дітьми та онуками.

У підніжжя пам'ятника завжди можна побачити живі квіти.

Немає на Пересипу дорослого або дитини не побував біля пам'ятника герою чорноморського неба.

І ми, учні 30-ї школи, сьогодні вважаємо своїм обов'язком і чесно берегти пам'ять про цього славного захисника нашого міста, і піклується про його пам'ятнику.

*За роки існування Одеська школа № 30
виховала справжніх захисників Вітчизни,
Герої Радянського Союзу, які не
шкодували життя наближали Перемогу
на землі, у повітрі і на морі.
Частими гостями школи були
Томжевський В.С., Кириленко Н.Г.,
Кибалко В.В., які залишили світлі спогади
в душах дітей.*

ПАМ'ЯТАЄМО, ШАНУЄМО, ПИЩАЄМОСЯ...

**Кибалко
Василь Васильович**

Радянський військовий авіарозвідник, полковник, українець, народився в Одесі в сім'ї робітника. Закінчив сім класів школи № 30 і ФЗУ. З 1937 року - в Червоній Армії, закінчив Одеську військову авіаційну школу льотчиків. Брав участь в 1939 році в освободительном поході радянських військ у Західну Білорусію. З червня 1941 року - учасник Великої Вітчизняної війни, воював у званні капітана заступником командира ескадрильї 10-го окремого дальнеразведивательного авіаційного полку (1-а повітряна армія, Західний фронт). На початок 1943 року здійснив 100 успішних бойових вильотів на дальню розвідку і бомбардування важливих військових об'єктів супротивника. У травні того ж року був удостоєний звання Героя Радянського Союзу. Після війни продовжував службу, в 1949 році закінчив Військово-повітряну академію, був командиром полку, заступником і командиром авіадивізії, потім - старшим викладачем тактики у Військовій академії імені М.В. Фрунзе. Нагороджений орденами Леніна, двома - Червоного Прапора, Олександра Невського, двома Вітчизняної I ступеня, Червоної Зірки, «За службу Батьківщині у ЗС СРСР» III ступеня, медалями.

ПАМ'ЯТАЄМО, ШАНУЄМО, ПИЩАЄМОСЯ...

Кириленко
Микола Григорович

Одного разу в почав і 80-х в школу прийшов полковник запасу Кириленко Микола Григорович. Він розповів про те, що закінчив нашу школу перед війною, а тепер прийшов подивитися, як живуть і вчать діти.

Дружба наша з Миколою Григоровичем тривала майже 20 років. З Томжевським Валентином Станіславовичем Кириленко листувався і попросив від нашого імені, щоб він розповів про свою бойову юність. Через короткий час в школу прийшла велика посилка на ім'я командира пошукового загону Боярко Елеонори, тоді учениці 9 класу. У посилці Валентин Станіславович передавав в дар нашому музею свій генеральський кітель з орденськими колодками і на кількох аркушах «автобіографію з описом подій Великої Вітчизняної Війни, в яких він брав участь».

Ось уривок з листа Томжевського: «Підійшовши з боями до річки Дніпро, наша дивізія отримала наказ форсувати річку з ходу на підручних засобах і захопити плацдарм на правому березі, Я не стану розповідати, як ми його форсували. Це добре показано у кінофільмі «Звільнення». Скажу лише одне: багатьом так й не вдалося досягти правого берега. Від нашого батальйону залишилося не більше 100 осіб.

У першу ніч вдалося форсувати Дніпро тільки одному нашому 667 полку 218 дивізії й зайняти невеликий плацдарм. Протягом наступного дня німці робили одну атаку за іншою, але завдяки мужності наших бійців і підтримки артилерії, вогонь якої ми викликали на себе, ми їх атаки відбивали. На кінець дня всі піхотні командири вийшли з ладу і я взяв командування на себе. Плацдарм ми втримали. За дії щодо охоплення річки Дніпро мені було присвоєно звання Героя Радянського Союзу».

У 1984 році Валентин Станіславович приїжджав до Одеси і, звичайно ж, разом зі своїми однокласниками Кириленко Н.Г. і Крижанівським Н.А., тоді головним терапевтом Одеси, прийшов до своєї рідної школи. Про ці зустрічі добре пам'ятають учні тих років.

ПАМ'ЯТАЄМО, ШАНУЄМО, ПИЩАЄМОСЯ...

**Томжевський
Валентин Станіславович**

Народився 12 квітня 1923 року в Одесі, в робітничій родині. Ще в юні роки в 7-му класі Валентину дуже захотілося бути льотчиком. Можливості для цього були найсприятливіші - Одеський аероклуб розташовувався поруч. Вступив він у нього без особливих труднощів. У школі вчився добре, здоров'я мав відмінне - захоплювався спортом, не раз брав участь у змаганнях юніорів на першість міста з гімнастики, займав призові місця.

За рік навчання в аероклубі Томжевській освоїв літаки У-2 і Р-5, отримав звання «пілот запасу». Тепер відкривалася пряма дорога до авіашколи. Однак не дозволив вік - всього 17 років, а потрібно 18. Тут Валентин дізнається, що в Одесі вперше відкривається морська спецшкола. І він іде туди. Його зараховують до 10-й клас. Спецшколу він закінчив у 1941 році на «відмінно» і отримав право вибору. Валентин обрав Чорноморське військово-морське училище, яке базувалося в Севастополі. Юнакові марилися вже неосяжні океанські простори, екзотичні країни, які він неодмінно відвідає, ставши справжнім моряком. Але війна сплутала всі карти.

Воював до червня 1943 року. А потім з групою інших офіцерів Томжевського направили на Воронежський фронт. Там його призначили на посаду командира взводу мінометної роти 667-го стрілецького полку.

Герой Радянського Союзу генерал-майор В.С. Томжевській нагороджений орденом Леніна, двома орденами Вітчизняної війни I ступеня, орденом Трудового Червоного Прапора, двома орденами Червоної Зірки, орденом «За службу Батьківщині в Збройних Силах СРСР» III ступеня та багатьма медалями.

*І нині продовжують боротись за
Українську землю батьки учнів
нашої школи:*

*Перило В.М., Беліков О.Ю.,
Прочаковський О.О., Дехтяренко К.М.,
Заверюха А.З.*

*Цінним подарунком для всіх учнів став
прапор України, що зігрівав серця
бійців в зоні АТО.*

НАРОД УКРАЇНИ ЗА ЄДНІСТЬ ДЕРЖАВИ!

